

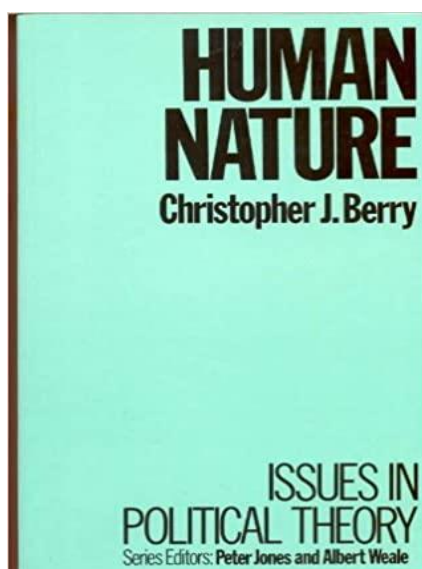
Book Review : Human Nature

โชติสา ชาวสนิท (Chotisa Cousnit)

ดร., อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Dr., Lecturer of Faculty of Political Science and Law, Burapha University

E-mail: shotisa@go.buu.ac.th

Christopher J. Berry. (1986). *Human Nature*. Macmillan Education Ltd: London.

162 pages.

บทนำ

คริสโตเฟอร์ เจ. เบอริ เป็นศาสตราจารย์กิตติคุณด้านทฤษฎีการเมืองแห่งมหาวิทยาลัยกลาสโกว์ สหราชอาณาจักร และท่านเป็นนักวิจัยระดับศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์ (Honorary Professorial Research Fellow) และได้รับการเลือกตั้งให้เป็นภาคีสมาชิกแห่งราชสมาคมแห่งเอดินบะระ (Fellow of the Royal Society of Edinburgh) ท่านปฏิบัติงานที่มหาวิทยาลัยกลาสโกว์นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 โดยชอบด้วยความสนใจอยู่ในด้าน การเมือง ประวัติศาสตร์ และ ปรัชญา ผลงานหลัก ได้แก่ Hume, Hegel and Human Nature (1982) Human Nature (1986) The Idea of Democratic Community (1989) The Idea of Luxury: A Conceptual and Historical Investigation (1994) หนังสือเล่มนี้มีการแปลเป็นภาษาจีนด้วยในปี 2005 Social Theory of the Scottish Enlightenment (1997) หนังสือเล่มนี้มีการแปลเป็นภาษาจีนในปี 2013 David Hume (2009) Idea of Commercial Society in the Scottish

Enlightenment (2013) นอกจากนี้ ท่านยังเป็นบรรณาธิการหนังสือบางฉบับ และมีบทความวิชาการและเป็นผู้เขียนบทในหนังสือต่างๆ อีกมากมายด้วย

สำหรับหนังสือ Human Nature นั้น เป็นหนึ่งในผลงานหลัก เบอรรี่ได้ชี้ถึงความน่าสนใจและความสำคัญของธรรมชาติมนุษย์ไว้ว่า แนวคิดนี้เป็นพื้นฐานแรกเริ่มในการสร้างประเด็นทางการเมืองอื่นๆ ทั้งหมด เช่น ความเสมอภาค และความยุติธรรม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม แทบไม่มีการศึกษาอย่างตรวจสอบจริงจังกับแนวคิดนี้ เบอรรี่จึงสนใจที่จะค้นคว้าและนำเสนอประเด็นธรรมชาติมนุษย์

แนวคิดธรรมชาติมนุษย์ได้รับการหยิบมาใช้บ่อย ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งในแวดวงวิชาการ และในชีวิตประจำวัน บริบทในการใช้แนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์นั้น ผู้ใช้ต้องการนำแนวคิดนี้มาเพื่ออธิบายข้อเสนอของตนเองหรือให้นำหนักความชอบธรรมกับข้อเสนออื่นๆ การที่แนวคิดนี้ใช้กันโดยทั่วไปแบบไม่ได้มีการขบคิดอย่างลึกซึ้งสะท้อนพลังทางการเมืองของแนวคิดนี้มาก และเมื่อใช้คำว่า ธรรมชาติมนุษย์ นั้น เบอรรี่มองว่ามีด้านที่สัมพันธ์กันสามด้าน กล่าวคือ การอ้างถึงความเป็นสากลของธรรมชาติมนุษย์ (universality) ที่มนุษย์มีร่วมกัน เมื่อผู้เขียนอ้างว่า ความเป็นสากลเป็นด้านหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ ผู้เขียนนั้นกำลังยืนยันว่าสิ่งที่ปรากฏเป็นคุณลักษณะธรรมชาติมนุษย์นั้น เป็นจริงกับมนุษย์ทุกคน เมื่อเราอภิปรายนโยบายสังคม บัณฑิตด้านธรรมชาติมนุษย์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องนำมาพิจารณาซึ่งสะท้อนว่าแนวคิดนี้เป็นแนวคิดในทางปฏิบัติ (practicality) เมื่อผู้เขียนอ้างว่า ธรรมชาติมนุษย์เป็นแนวความคิดในทางปฏิบัติ หมายความว่าแนวคิดนี้ถูกใช้เมื่อมีการพิจารณาการกระทำมนุษย์ว่าเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ หากว่าผู้เขียนบ่งบอกถึงสิ่งที่มนุษย์ชาติมีในฐานะเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้ติดตัวมาตั้งแต่เกิดในฐานะมนุษย์ (givenness) ในด้านหนึ่งคือสิ่งที่ปรากฏเป็นคุณสมบัติเฉพาะของมนุษย์ที่แยกออกจากสิ่งอื่น แต่ในอีกด้านก็เป็นข้อจำกัดที่มีมนุษย์มีเช่นกัน เบอรรี่ชี้ว่าหัวใจของหนังสือเล่มนี้คือการตรวจสอบทั้งสามด้าน อันนำไปสู่ข้อสรุปได้ว่า แนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์เป็นแนวคิดที่จำเป็นและขาดไม่ได้ แนวคิดนี้ ไม่สามารถเป็นคำตอบสุดท้ายที่แก้ไขประเด็นปัญหาต่างๆ การอ้างถึงธรรมชาติมนุษย์ไม่ใช่การจบประเด็นปัญหา และสรุปสุดท้ายเบอรรี่ชี้ว่า ไม่มีคำอธิบายเรื่องธรรมชาติมนุษย์คำอธิบายใดที่จะยืนยันความถูกต้องได้จากการอ้างว่าคำอธิบายนั้นประจักษ์แจ้งชัดในตัวเอง

สำหรับสาระสำคัญของบทที่ 1 ธรรมชาติมนุษย์และข้ออภิปรายทางการเมือง มีดังนี้ เป้าหมายของบทนี้ คือ การสำรวจถึงลักษณะที่คำถามเรื่องธรรมชาติมนุษย์และการเมืองมาบรรจบกัน โดยการบ่งบอกถึงขอบข่ายธรรมชาติมนุษย์ ข้ออ้างที่ว่าธรรมชาติมนุษย์เป็นหัวข้อที่มีความสำคัญในการเข้าใจการเมืองและทำให้การอธิบายการเมืองได้รับความน่าเชื่อถือ ในบทนี้ ผู้เขียนจะใช้แนวคิดเรื่องการถกเถียงเป็นวิธีการในการจัดโครงสร้างของประเด็นทางการเมือง เนื่องจากเงื่อนไขสำคัญที่สร้างให้เกิดประเด็นทางการเมืองคือการเป็นหัวข้อแห่งการโต้เถียงและอภิปราย การเมืองและธรรมชาติมนุษย์จะได้รับการปฏิบัติในฐานะการบรรจบกันของพื้นที่ในการโต้เถียงและการถกเถียง ขอบเขต และวิธีการที่มนุษย์เป็น

เบอร์รีเลือกข้อขัดแย้งสี่ข้อสำหรับการอธิบายโครงสร้างประเด็นทางการเมือง และคัดเลือกนักคิดที่เป็นตัวแทนของแต่ละข้อดังต่อไปนี้

1. ปัจเจกบุคคล (Locke) หรือสิ่งมีชีวิตที่อยู่ร่วมกันเป็นชุมชน (Marx)
2. สิ่งมีชีวิตที่เป็นการเมือง (Aristotle) หรือไม่เป็นการเมือง (James Mill)
3. สิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผลอันเป็นอิสระ (Hegel) หรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีเหตุผลและไม่มีเจตน์จำนงอันเป็นอิสระ (เนื่องจากถูกกำหนดด้วยพลังต่างๆ) (Hobbes)
4. สิ่งมีชีวิตที่สามารถสมบูรณ์ได้ (Godwin) และที่ไม่สามารถสมบูรณ์ได้ (St. Augustine, Edmund Burke และ David Hume)

เบอร์รีอธิบายข้อถกเถียงหลักในแต่ละด้าน โดยนำข้ออภิปรายถกเถียงของนักคิดที่เป็นตัวแทนในแต่ละข้อของประเด็นขัดแย้ง และชี้ถึงการทำงานและประโยชน์ของแนวคิดธรรมชาติมนุษยที่นำมาสนับสนุนประเด็นนำเสนอของนักคิดแต่ละข้อ และสรุปว่าการอภิปรายโต้แย้งทางการเมืองไม่สามารถตัดสินกันด้วยการอ้างถึงธรรมชาติมนุษย์ว่าเป็นตัวตัดสินสุดท้ายที่จะยุติข้อโต้แย้งและได้ข้อสรุปที่ลงตัวร่วมกัน เพราะในท้ายที่สุด นักคิดมองธรรมชาติมนุษย์แตกต่างกัน

บทที่ 2 ธรรมชาติมนุษย์ในฐานะเป็นแนวความคิดในทางปฏิบัติ ในบทนี้มีสาระสำคัญดังนี้ ธรรมชาติมนุษย์คืออะไรเป็นคำถามเชิงแนวความคิดว่าการอภิปรายธรรมชาติมนุษย์อย่างเหมาะสมนั้นเป็นอย่างไร ในบทนี้เบอร์รีได้อธิบายว่า ธรรมชาติมนุษย์เป็นแนวคิดที่มีลักษณะเชิงการบรรยายและการชี้แนะสั่งการแบบมุ่งอุดมคติ ซึ่งลักษณะประการหลังนั้นทำให้แนวคิดธรรมชาติมนุษย์สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งนั่นเท่ากับว่า ธรรมชาติมนุษย์เป็นแนวคิดที่สามารถก่อผลในทางปฏิบัติได้

บทที่ 3 ข้อเท็จจริง คุณค่า และธรรมชาติมนุษย์ ในบทนี้เบอร์รีได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่าแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์นั้นไม่ใช่การศึกษาการเมืองอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ แต่แนวคิดนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำความเข้าใจการเมืองได้อย่างแท้จริง โดยแนวคิดธรรมชาติมนุษย์มีบทบาทสำคัญในด้านการชี้แนะสั่งการ จากตรงนี้ เราสามารถวิเคราะห์ต่อไปได้อีกว่า แนวคิดธรรมชาติมนุษย์ที่นักคิดนำเสนอมานั้น เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่าไม่ได้มีคำตอบเดียวที่ทุกคนจะต้องเชื่อตาม แต่ไม่ได้หมายความว่าแนวคิดนี้จะใช้ประโยชน์ ตรงกันข้าม เป็นการยืนยันจุดยืนของนักคิดและเป็นเส้นสายที่ร้อยเรียงความคิดต่างๆ ให้สอดคล้องกันไปโดยมีแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์เป็นแกนกลาง เบอร์รีชี้ว่าในการศึกษาทางการเมืองจะต้องมีแนววิเคราะห์ที่ครอบคลุมยิ่งขึ้น โดยเราจะอ้างถึงแต่ประเด็นธรรมชาติมนุษย์เพียงอย่างเดียวไม่ได้ จะต้องมีการวิเคราะห์ถึงประเด็นอื่นๆ ด้วยเหตุด้วยผลประกอบเข้าไปด้วยในทัศนะทางการเมืองแบบอริสโตเติลนั้น แนวคิดธรรมชาติมนุษย์คือศูนย์กลาง เพราะอริสโตเติลนั้นอธิบายแนวคิดธรรมชาติมนุษย์ว่ามีสององค์ประกอบอย่างชัดเจน คือ เป็นแนวคิดที่อธิบายและแนวคิดเชิงชี้แนะสั่งการ

บทที่ 4 ธรรมชาติมนุษยในฐานะที่เป็นแนวความคิดสากลนั้น มีสาระสำคัญคือ การเปลี่ยนแปลงของเวลาและสถานที่ที่ไม่มีผลต่อธรรมชาติมนุษย์ สิ่งนี้ทำหน้าที่เป็นจุดอาร์คิมิดีสในการตัดสินคำสั่งกฎหมาย ธรรมเนียมปฏิบัติ นโยบาย และอื่นๆ ที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นหน้าที่ในการชี้แนะสั่งการ

บทที่ 5 การโต้เถียงกันถึงเรื่องความเป็นสากล การโต้แย้งนี้อยู่ตรงระดับความสำคัญว่าความเป็นสากลนิยม หรือบริบทนิยมนั้น แบบใดที่ดีกว่า ความหนักแน่นของปีกสากลนิยมอยู่ที่การยืนยันว่าแนวคิดธรรมชาติมนุษย์ทำให้เราเข้าใจประสบการณ์ของสังคมมนุษย์ที่มีความแตกต่างหลากหลาย ส่วนความหนักแน่นเข้มแข็งของปีกบริบทนิยม อยู่ที่การยืนยันว่า ความสามารถในการเข้าใจธรรมชาติมนุษย์ไม่สามารถแยกออกจากบริบททางสังคมของมันได้ ธรรมชาติมนุษย์ต้องดำรงอยู่ในบริบท อย่างไรก็ตาม ทั้งสองปีกนั้นยอมรับว่าอีกปีกมีความสำคัญด้วย ดังนั้น แต่ละปีกจึงไม่ได้ปฏิเสธการดำรงอยู่ของอีกปีกหนึ่ง เพียงแต่เป็นเรื่องความแตกต่างของจุดเน้นมากกว่า กระนั้น ประเด็นสำคัญในการกำหนดคุณลักษณะของความเป็นสากลคือ ขอบข่ายที่คุณลักษณะเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในภาคปฏิบัตินั้น สากลนิยมและบริบทนิยม มีพื้นที่ร่วมกัน ในแง่ของการมุ่งชี้แนะสั่งการให้เกิดสังคมที่ดี และนี่คือนัยยะสำคัญทางการเมืองของความเป็นสากลของธรรมชาติมนุษย์

บทที่ 6 ทฤษฎีทางการเมืองที่เป็นสากล ในบทนี้ผู้เขียนชี้ว่า ทฤษฎีทางการเมืองที่วางฐานอยู่ตรงธรรมชาติมนุษย์ที่เป็นสากลในลักษณะที่เป็นแบบแผน (formalism) ซึ่งเป็นรากฐานทางทฤษฎีที่เป็นกลางปราศจากการชี้แนะสั่งการถึงสิ่งที่จะควรจะเป็น นั่นคือ เป็นการกล่าวถึงธรรมชาติมนุษย์ในเชิงบรรยายเพียงอย่างเดียว ซึ่งเบอร์รีได้กล่าวถึงนักคิดที่ใช้แนวคิดธรรมชาติมนุษย์ในลักษณะนี้สองท่านคือ John Rawls และ H.L.A. Hart ซึ่งแนวคิดธรรมชาติมนุษย์ที่น่าเสนอในลักษณะแบบแผนนิยมนั้น ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าทำยที่สุดก็เป็นการนำเสนอว่าสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เหมาะสมที่มนุษย์ควรจะทำ เป็นการบอกว่าสิ่งที่นักคิดเสนอ “ข้อเท็จจริง” ของสังคมมนุษย์ แยกไม่ออกจากการตัดสินว่านั่นคือสิ่งที่มนุษย์ควรทำ และในบทต่อไปเบอร์รีได้ยกตัวอย่างนักคิดที่น่าเสนอทฤษฎีธรรมชาติมนุษย์ที่ผู้เขียนประกาศไว้ อย่างชัดเจนว่านำเสนอทฤษฎีธรรมชาติมนุษย์ทั้งในแบบที่เป็นการบรรยายและเป็นเชิงปทัสสถาน สามท่านอันได้แก่ John Finnis Martin Hollis และ John Chapman โดยในการ แบบแผนนิยมนั้นที่จริงก็มุ่งหวังการชี้แนะสั่งการ (เชิงปทัสสถาน) เช่นกัน เพราะการอ้างความเป็นสากล คือการอ้างเพื่อให้แนวคิดนั้นเป็นที่ยอมรับได้นั่นเอง ซึ่งก็คือวิธีการนำเสนอแนวคิดคือการเสนอให้แนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์มีความเป็นทางการ เป็นการทั่วไป เป็นแบบเป็นแผน เพื่อเป็นรากฐานในการก่อร่างทฤษฎีอย่างหนักแน่นนั่นเอง

บทที่ 7 ธรรมชาติมนุษย์อย่างที่ได้รับการกำหนดมา ผลอันติดตามมาประการหนึ่งของการกำหนดให้ธรรมชาติมนุษย์มีความเป็นสากล คือข้อเสนอที่ว่า ธรรมชาติมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง เนื่องด้วยถูกกำหนดมาแล้วอย่างตายตัว โดยเป็นการอ้างถึงรากฐานที่หลากหลาย เช่น สิ่งที่กำหนดขึ้นในทางชีววิทยา ทางจิตวิทยา และทางสถานการณ์ทางสังคมของชีวิตมนุษย์ นัยสำคัญของการที่ธรรมชาติมนุษย์นั้นมี

ลักษณะตายตัวในแบบที่ถูกกำหนดมาแล้วนั้น เป็นการกันให้แนวคิดธรรมชาติมนุษย์อยู่ในจุดที่ปราศจากข้อโต้แย้ง ซึ่งคือกันให้แนวคิดนี้ออกจากอาณาบริเวณทางการเมือง (ซึ่งเป็นอาณาบริเวณที่มีการประชันขันแข่งต่อสู้ขัดแย้งถกเถียง) แนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์ที่นักคิดเสนอจึงได้ถูกนำออกไปจากระเบียบวาระทางการเมือง และนี่คือประเด็นที่สำคัญ แต่แนวคิดธรรมชาติมนุษย์ที่มีการกล่าวอ้างขึ้นมา นั้น ในการกล่าวอ้างคือ การกระทำทางการเมือง การกล่าวอ้างเป็นเชิงการเมือง เพราะได้มุ่งหวังที่จะนำเสนอประเด็นเชิงปทัสสถานในรูปแบบการอภิปรายถกเถียงเพื่อนำเสนอทัศนะทางการเมืองในแบบที่ควรจะเป็น ซึ่งแน่นอนว่าย่อมจะต่างไปจากทัศนะอื่นๆ นี่เป็นการเข้าสู่สนามการประชันขันแข่งและโต้เถียง นี่คือเวทีทางการเมือง ฉะนั้น เห็นได้ชัดชัดเจนเลยว่า การอธิบายเรื่องธรรมชาติมนุษย์นั้นเป็นเชิงการเมือง นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมแนวความคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์จึงเป็นเชิงปฏิบัติแทนที่จะเป็นเชิงทฤษฎี และดังนั้นแล้ว จึงเป็นประเด็นในทางการเมือง และนี่เป็นเหตุผลด้วยว่า ทำไมธรรมชาติมนุษย์จึงมีบทบาทหลักในการกำหนดรูปร่างทิศทางและลักษณะของลัทธิทางการเมืองที่แตกต่างกัน ในการขยายความประเด็นดังกล่าวนี้ เบอรรี่ได้นำการนำเสนอทฤษฎีของ David Hume มาประกอบกรอธิบาย

บทที่ 8 ความสามารถของธรรมชาติมนุษย์ เบอรรี่ได้เสนอการเชื่อมโยงทางด้านแนวความคิดระหว่างธรรมชาติมนุษย์ในฐานะที่เป็นสิ่งที่กำหนดตายตัวและธรรมชาติมนุษย์ในฐานะเป็นการชี้แนะสั่งการถึงสิ่งที่ควรจะเป็น (เชิงอุดมการณ์) แนวคิดที่ดูเหมือนว่าจะขัดแย้งกันสองแนวคิดนั้นจึงสอดคล้องกันขึ้น เบอรรี่อธิบายธรรมชาติมนุษย์ว่า มนุษย์มีธรรมชาติในการกำหนดตัวตนของตนเอง ในการวางกรอบทิศทางให้กับตนเอง ประการที่สอง ความสามารถในการสร้างตัวตนของตัวเอง ซึ่งในประการที่สองนี้เป็นมุมมองที่ว่ามนุษย์มีธรรมชาติที่เป็นความสามารถหรือมีศักยภาพ ซึ่งไม่ได้เป็นธรรมชาติที่กำหนดตายตัว การอธิบายในมุมมองของเบอรรี่นี้ เป็นการที่มนุษย์เราได้สร้างตัวเองให้เป็นที่สิ่งที่เขาได้เป็นอยู่และสิ่งที่เขาจะเป็น นี่เป็นธรรมชาติมนุษย์แบบที่เป็นการปลดปล่อยให้มนุษย์แสดงพลังความสามารถโดยไม่ถูกปิดกั้นนั่นเอง

บทที่ 9 การท้าทายต่อธรรมชาติมนุษย์ เบอรรี่ชี้ว่า การท้าทายธรรมชาติมนุษย์นั้นมีอยู่สองแนวทาง แนวทางแรกเป็นแบบอรรถิภาวะนิยม ซึ่งมองว่า มนุษย์ไม่ได้ถูกกำหนดให้มีธรรมชาติอันเป็นแก่นสารที่ตายตัวมาตั้งแต่เกิด และแนวคิดอรรถิภาวะนิยมก็ได้โจมตีแนวคิดที่มองว่ามนุษย์สามารถบรรลุความเจริญรุ่งเรืองอันสมบูรณ์ได้ ซึ่งแนวคิดนี้สัมพันธ์กับแนวคิดที่มองว่ามนุษย์มีธรรมชาติอันเป็นแก่นสารที่ตายตัว การท้าทายในแนวทางที่สองนั้น มาจากสายปฏิบัตินิยม แนวคิดปฏิบัตินิยมโจมตีแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์ในฐานะเป็นตัวคงที่ที่ก้าวข้ามวัฒนธรรม โดยตัวคงที่นี้เป็นฐานสากลที่กำหนดเกณฑ์ในการตัดสินประสพการณ์มนุษย์ที่มีความแตกต่างหลากหลายได้ เบอรรี่ได้เลือก Sartre เป็นตัวอย่างของนักคิดที่ท้าทายแบบอรรถิภาวะนิยม และ Richard Rorty ที่เป็นตัวอย่างที่สะท้อนแสดงถึงการท้าทายแบบปฏิบัตินิยม เบอรรี่วิพากษ์ทัศนะของกระแสอรรถิภาวะนิยมและปฏิบัตินิยมว่า แท้ที่จริงแนวคิดทั้งสอง

กระแสนี้ก็มีมุมมองมนุษย์ว่ามีธรรมชาติในแบบเฉพาะตามที่แนวทางของตนเองนำเสนอ นั่นเอง ซึ่งนั่นก็แปลว่าแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์ของกระแสทั้งสองก็ยังมีอยู่

บทที่ 10 ธรรมชาติมนุษย์และการเมือง เนื่องจากในบทนี้เบอร์รีชี้ว่า ทำไมแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์เป็นสิ่งที่จำเป็นอันขาดไม่ได้ ดังนั้น ในการสรุปประเด็น ณ ที่นี้ จะเน้นบทนี้เป็นพิเศษ เบอร์รีเริ่มจากการเน้นความสำคัญระหว่างการเมืองกับคุณค่าว่า การเมืองเป็นกิจกรรมที่แยกไม่ออกจากคุณค่า ไม่ว่าจะการเมืองจะเกี่ยวกับประเด็นที่เป็นระบบราชการหรือการบริหารทางเทคนิคสักแค่ไหน วิธีการกับเป้าหมายไม่เคยแยกกัน การเมืองเป็นสาขาหนึ่งของจริยศาสตร์ ดังนั้น คำอย่างเช่น อำนาจ ความรับผิดชอบ สิทธิ เสรีภาพ ความยุติธรรม และคำอื่นๆ จึงไม่สามารถขจัดออกไปจากการเมือง คำถามตอนนี้ก็คือ ธรรมชาติมนุษย์มีความสำคัญในการเมืองอย่างไร คำตอบคือ แนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ขจัดออกไม่ได้ และยังเป็นที่ได้เปรียบกันอย่างไรไม่มีข้อยุติ

สาเหตุที่นักทฤษฎีมีแรงจูงใจในการหาคำตอบว่ามนุษย์เป็นอย่างไรก็เพราะความเข้าใจเรื่องธรรมชาติมนุษย์เป็นแนวทางในการให้นิยามโลกมนุษย์ เนื่องจากการเมืองเป็นองค์ประกอบของโลกองค์ประกอบนี้จึงขจัดออกไปไม่ได้ ดังนั้น การเมืองก็ด้วยเช่นกันที่ถูกสร้างขึ้นมาจากธรรมชาติมนุษย์ และอย่างน้อยที่สุด การเมืองก็ได้รับการนิยามว่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์

ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับธรรมชาติมนุษย์คือลักษณะที่ธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีฐานะเป็นข้อสันนิษฐาน สิ่งที่ทฤษฎีเรื่องธรรมชาติมนุษย์สถาปนาขึ้นก็คือสิ่งที่สามารถนับว่าเป็นข้อสันนิษฐานเบื้องต้นให้กับบทสรุปการเมืองที่จะอ้างอิงออกมา กล่าวอีกนัยหนึ่งแล้ว ทฤษฎีเรื่องธรรมชาติมนุษย์สถาปนาพื้นที่ สนาม หรือที่ทางความคิดที่ภายในนั้น การเมืองจะปฏิบัติการอยู่ การสถาปนาสนามเช่นนั้นทำให้เป้าประสงค์สองประการเป็นจริงขึ้นมาได้ นั่นคือ การอ่านหรือทำความเข้าใจโลกของมนุษย์ กับการกำหนดบริบทเชิงอำนาจหน้าที่ ประการแรก การอ่านโลกของมนุษย์นั้น เป็นบริบทสำหรับการจัดวางตำแหน่งแห่งที่ของคำสั่งทางการเมือง ประการที่สอง ในเวลาเดียวกัน ทฤษฎีธรรมชาติมนุษย์นั้น จัดให้มีบริบทเชิงอำนาจหน้าที่ในการกำหนดว่าอะไรมี อะไรไม่มีความสมจริง หรือคุณค่าพอต่อการได้รับการพิจารณาอย่างจริงจัง ซึ่งจะทำการสถาปนาลัทธิและอุดมการณ์เป็นไปได้อันแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์นั้นมีลักษณะชวนให้ได้แย้งถกเถียง แต่ก็ไม่เชื่อว่าแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์จะเป็นสิ่งที่ไร้ซึ่งความแน่นอนเสียเลย เพราะที่แน่ๆ นั้นกลับหมายความว่า ไม่มีทัศนะเรื่องชีวิตที่ดีอะไรที่น่าเชื่อถือหรือมีอิทธิพลในทางตรรกะ นี่คือเหตุผลที่ว่า ทำไมมันจึงเป็นไปไม่ได้เสมอที่จะปฏิเสธความหมายในเชิงการชี้แนะสั่งการ (prescriptive import) ของการวาดภาพในเชิงการบรรยายที่เฉพาะเจาะจงใดใดของข้อเท็จจริงในเรื่องธรรมชาติมนุษย์ แม้ว่าทฤษฎีเรื่องธรรมชาติมนุษย์จะมีแง่มุมของความเป็นสากลและการกำหนดชี้แนะสั่งการ แต่นอกเหนือจากการพิจารณาที่ว่า ข้อเท็จจริงไม่สามารถกำหนดเนื้อหาของทฤษฎีได้อย่างตายตัว แง่มุมของการปฏิบัติ ประกันว่า สิ่งที่ได้รับการระบุชี้ในฐานะเป็นสิ่งที่กำหนดตายตัวอย่างเป็นสากล เปิดต่อ

การถูกทำลายด้วยความจริงในทางปฏิบัติในสามารถเป็นอย่างอื่น ความเป็นไปได้ที่แตกต่างมีอยู่เสมอ
ดังนั้น ไม่มีคำตอบที่ชัดเจน บทสรุปสุดท้ายคือ เราไม่ควรจะคาดหวังมากเกินไปจากแนวความคิดเรื่อง
ธรรมชาติมนุษย์ แนวคิดนี้สามารถถูกใช้ไปเพื่อมองว่าอะไรที่ดลใจหรือเป็นหลักให้กับทฤษฎีการเมือง
แต่เราไม่ควรที่จะคาดหวังว่า เราจะสามารถแสดงทัศนะที่ชัดเจนในการแก้ปัญหาทางการเมืองหรือ
ไขประเด็นทางการเมือง การคาดหวังเช่นนั้นเป็นสิ่งที่มากเกินไป เพราะที่จริงแล้ว ทฤษฎีในตัวของมันเอง
นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาและเป็นองค์ประกอบของประเด็นปัญหา การหันไปหาธรรมชาติมนุษย์ไม่ใช่
ทางที่จะยุติข้อโต้เถียง แต่นั่นคือการวางจุดตั้งต้น วางกรอบแนวทิศทางที่จะพัฒนาไปสู่การนำเสนอข้อสรุป
ทางการเมือง นั่นคือ นักทฤษฎียึดถือทัศนะเรื่องธรรมชาติมนุษย์อะไร และอะไรคือสิ่งที่นักคิดนักทฤษฎีคิด
ว่าติดตามมาจากแนวความคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์นั้น

กล่าวโดยสรุป Human Nature มุ่งเน้นศึกษา “งานการหน้าที่” ที่แนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์ทำ
และดูว่า งานนั้นสนับสนุนการเมืองอย่างไร เบอริร์มีคำถามนำว่า อะไรคือประเด็นที่ทำให้ผู้เขียนอ้างถึงหรือ
สนใจแนวคิดเรื่องธรรมชาติมนุษย์ เบอริร์จะทำการสืบเสาะและตรวจสอบข้อสันนิษฐานของผู้เขียนที่ใช้
แนวคิดธรรมชาติมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นการอ้างอย่างชัดเจน หรือมีการกล่าวถึงหรือใช้แนวคิดนี้โดยนัยก็ตาม
เพื่อให้เห็นลักษณะอันเป็นพื้นฐานของธรรมชาติมนุษย์ได้อย่างชัดเจนขึ้น หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่อธิบาย
ประเด็นธรรมชาติมนุษย์ได้อย่างดี ในการวิเคราะห์จะมีการยกตัวอย่างนักคิดประกอบให้เข้าใจได้ชัดเจนขึ้น